

V?c C-2/05

Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

v.

Herbosch Kiere NV

(žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce podaná Arbeidshof te Brussel)

„Sociální zabezpečení migrujících pracovníků – Určení použitelných právních předpisů – Pracovníci vyslaní do jiného členského státu – Dosah potvrzení E 101“

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 26. ledna 2006

Shrnutí rozsudku

Sociální zabezpečení migrujících pracovníků – Použitelné právní předpisy – Pracovníci vyslaní do jiného členského státu než je stát, v němž je usazen zaměstnavatel

[Nařízení Rady č. 1408/71, čl. 14 odst. 1 písm. a) a nařízení Rady č. 574/72, čl. 11 odst. 1 písm. a)]

Potvrzení E 101, které je vydáno v souladu s čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 2001/83, ve znění nařízení č. 2195/91, je závazné pro příslušnou instituci a soudy členského státu, do něhož jsou pracovníci vysláni, dokud nebylo odvoláno nebo prohlášeno neplatným orgány členského státu, v němž bylo vydáno.

V důsledku toho není soud hostitelského členského státu zmíněných pracovníků oprávněn ověřit platnost potvrzení E 101, pokud jde o osvědčení skutečností, na základě kterých bylo takové potvrzení vydáno, zejména existenci organického vztahu ve smyslu čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 2001/83, ve znění nařízení č. 2195/91, ve spojení s bodem 1 rozhodnutí správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků č. 128 ze dne 17. října 1985 o použití čl. 14 odst. 1 písm. a) a čl. 14b odst. 1 nařízení č. 1408/71, mezi podnikem usazeným v jednom členském státě a pracovníky, které tento podnik vyslal na území jiného členského státu, v průběhu doby vyslání těchto pracovníků.

(viz bod 33 a výrok)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

26. ledna 2006 (*)

„Sociální zabezpečení migrujících pracovníků – Určení použitelných právních předpisů – Pracovníci vyslaní do jiného členského státu – Dosah potvrzení E 101“

Ve věci C-2/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Arbeidshof te Brussel (Belgie) ze dne 23. prosince 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 5. ledna 2005, v řízení

Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

proti

Herbosch Kiere NV,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení N. Colneric (zpravodaj), zastupující předsedkyně čtvrtého senátu, J. N. Cunha Rodrigues a K. Lenaerts, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Rijksdienst voor Sociale Zekerheid P. Derveauxem, advocaat,
- za Herbosch Kiere NV B. Mergitsem, advocaat,
- za Irsko D. O'Haganem, jako zmocněncem,
- za slovinskou vládu M. Remic, jako zmocněnkyní,
- za švédskou vládu K. Norman, jako zmocněnkyní,
- za vládu Spojeného království M. Bethellem, jako zmocněncem, ve spolupráci s T. Wardem, barrister,
- za Komisi Evropských společenství P. van Nuffelem a D. Martinem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatnění systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, jakož i čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1408/71, ve znění pozměňném a aktualizovaném nařízením Rady (EHS) č. 2001/83 ze dne 2. června 1983 (Ú. v. st. L 230, s. 6), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2195/91 ze dne 25. června 1991 (Ú. v. st. L 206, s. 2, dále

jen „nařízení ? 1408/71“, resp. „nařízení ? 574/72“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Národní úřad sociálního zabezpečení, dále jen „Rijksdienst“) a belgickou společností Herbosch Kiere NV (dále jen „Herbosch Kiere“) ohledně vrácení příspěvků na sociální zabezpečení odvedených touto společností za vyslané irské pracovníky.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

Nařízení ? 1408/71

3 Hlava II nařízení ? 1408/71, která zahrnuje články 13 až 17a, obsahuje pravidla týkající se určení právních předpisů použitelných v oblasti sociálního zabezpečení.

4 Článek 13 odst. 2 tohoto nařízení stanoví:

„S výhradou článků 14 až 17:

a) osoba, která vykonává na území jednoho členského státu zaměstnaneckou činnost, podléhá právním předpisům tohoto členského státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který ji zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu;

[...]“ (neoficiální překlad)

5 Článek 14 téhož nařízení stanoví:

„Pravidlo uvedené v čl. 13 odst. 2 písm. a) se použije s výhradou těchto výjimek a zvláštností:

1) a) osoba, která vykonává na území jednoho členského státu zaměstnaneckou činnost pro podnik, pro nějž obvykle pracuje, a která je vyslána tímto podnikem na území jiného členského státu, aby tam pro tento podnik vykonala práci, nadále podléhá právním předpisům prvního členského státu, za předpokladu, že očekávané trvání této práce nepřekrojuje 12 měsíců a že není vyslána, aby nahradila jinou osobu, které skončila doba jejího vyslání;

[...]“ (neoficiální překlad)

Rozhodnutí správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků ? 128

6 Na základě čl. 81 písm. a) nařízení ? 1408/71 přijala správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků (dále jen „správní komise“), zřízená v souladu s hlavou IV tohoto nařízení, která je pověřená projednáváním všech správních otázek nebo otázek výkladu vyplývajících z ustanovení uvedeného nařízení, pro tyto účely rozhodnutí ? 128 ze dne 17. října 1985 o použití čl. 14 odst. 1 písm. a) a čl. 14b odst. 1 nařízení ? 1408/71 (Ú. v. st. 1986, C 141, s. 6; Zvl. vyd. 05/01, s. 35), platné v době rozhodné z hlediska skuteností povodního sporu. Toto rozhodnutí bylo nahrazeno rozhodnutím ? 162 ze dne 31. května 1996 (Ú. v. st. L 241, s. 28), které vstoupilo v platnost po době rozhodné z hlediska zmíněných skuteností, a bylo samo nahrazeno rozhodnutím ? 181 ze dne 13. prosince 2000 (Ú. v. st. 2001, L 329, s. 73).

7 Podle bodu 1 rozhodnutí ? 128 se ustanovení čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení ? 1408/71 použijí rovněž na „pracovníka, na kterého se vztahují právní předpisy členského státu, a který je zaměstnán v tomto členském státě, kde má podnik své sídlo nebo provozovnu, aby byl vyslán [...]

na území jiného členského státu [...] za předpokladu, že:

- a) existuje organický vztah mezi tímto podnikem a pracovníkem během období jeho vyslání;
- b) tento podnik vykonává obvykle svoji činnost na území prvního členského státu, to jest v případě podniku, jehož činnost spočívá v dočasné poskytování zaměstnanců jiným podnikům, pokud tento podnik poskytuje zaměstnance obvykle uživatelům usazeným na území tohoto státu za účelem jejich zaměstnání na tomto území.“ (*neoficiální překlad*)

Nařízení č. 574/72

8 Článek 11 odst. 1 nařízení č. 574/72, který je součástí hlavy III tohoto nařízení, nazvané „Provedení ustanovení nařízení o určení použitelných právních předpisů“, stanoví:

„Instituce určená příslušným orgánem členského státu, jehož právní předpisy jsou nadále použitelné, vydá potvrzení, které osvědčí, že zaměstnaná osoba nadále podléhá tímto právním předpisům a uvede do jakého data:

- a) v případech uvedených v čl. 14 odst. 1 [...] nařízení na žádost zaměstnané osoby nebo jejího zaměstnavatele;

[...]“

Potvrzení zmíněné ve výše uvedeném ustanovení je známo pod názvem „potvrzení o vyslání“ nebo „potvrzení E 101“.

Belgická právní úprava

9 Článek 31 odst. 1 zákona ze dne 24. července 1987 o dočasné práci, práci na přechodnou dobu a poskytování pracovníků uživatelům (*Moniteur belge* ze dne 20. srpna 1987, s. 12405) stanoví:

„Činnost, která není v souladu s pravidly stanovenými v kapitolách I a II, vykonávaná fyzickou nebo právnickou osobou, která spočívá v poskytování pracovníků, kteří jsou zaměstnání u této osoby, těmto osobám, které používají tyto pracovníky a vykonávají nad nimi určitou část pravomoci, která obvykle náleží zaměstnavateli, je zakázána, s výjimkou určitých neziskových sdružení určených královskou vyhláškou vydanou Radou ministrů.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

10 V období od dubna do září 1991 Herbosch Kiere byla pověřena provést práce šalování a betonování, jakož i postavit betonové výztuhy na dvou stavbách nacházejících se v Belgii. K provedení těchto prací se tato společnost obrátila na irský podnik ICDS Constructors Ltd (dále jen „ICDS Constructors“). Pro dotčené stavby byly uzavřené dvě subdodavatelské smlouvy.

11 Herbosch Kiere ověřila zejména, že zaměstnanci ICDS Constructors, zaměstnaní v Belgii, mají platné potvrzení o vyslání, vydané podle článku 11 nařízení č. 574/72 příslušnými irskými orgány a že byly v Irsku zaplaceny příspěvky na sociální zabezpečení za tyto zaměstnance. Podle soudu prvního stupně měli, až na jednu výjimku, všichni dotčení pracovníci potvrzení E 101.

12 Dne 12. října 1992 inspekce zákonů v oblasti sociální politiky belgického ministerstva zaměstnání a práce sepsala protokol konstatující, že Herbosch Kiere použila irské pracovníky, které poskytla ICDS Constructors, a že tudíž skutečným zaměstnavatelem nebyla poslední zmíněná společnost, ale Herbosch Kiere.

13 S ohledem na závěry tohoto protokolu Rijksdienst usoudil, že Herbosch Kiere vykonávala nad dotčenými zaměstnanci určitou část pravomoci náležející zaměstnavateli, takže tyto zaměstnanci musí být považováni za spojené pracovní smlouvou s Herbosch Kiere. V důsledku toho Rijksdienst vymáhal na Herbosch Kiere zaplacení příslušných dlužných podle belgického režimu sociálního zabezpečení.

14 Herbosch Kiere podmiňuje zaplacení částku vymáhanou Rijksdienst z důvodu těchto příslušných, a sice 3 647 567 BEF (90 420,82 eur) a požádala o její navrácení v žalobě podané Arbeidsrechtbank te Brussel (pracovní soud v Bruselu), který z velké části žalobě vyhověl.

15 Arbeidshof te Brussel (pracovní soud v Bruselu), ke kterému Rijksdienst podal odvolání, má pochybnosti, pokud jde o výklad, který má být dán dotčeným ustanovením nařízení č. 1408/71. Ve světle rozsudků ze dne 10. února 2000, FTS (C-202/97, Recueil, s. I-883) a ze dne 30. března 2000, Banks a další (C-178/97, Recueil, s. I-2005), se předkládající soud táže na hodnotu, kterou musí příslušná instituce a vnitrostátní soudy hostitelského členského státu dotčených pracovníků z právního hlediska potvrdit potvrzení E 101. S ohledem na vyjádření předložená Rijksdienst předkládajícímu soudu, podle nichž toto potvrzení pouze odráží nemennou situaci, která existuje nebo by měla existovat v době vyslání, se předkládající soud táže na podmínky, za nichž je možno ověřit zachování organického vztahu mezi pracovníkem a podnikem v průběhu doby vyslání.

16 Za těchto podmínek se Arbeidshof te Brussel rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je soud hostitelského státu oprávněn ověřit nebo posoudit existenci organického vztahu mezi podnikem, který pracovníka vysílá a vyslaným pracovníkem, vzhledem k tomu, že pojem ‚podnik, pro nějž obvykle pracuje‘, uvedený v čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení (EHS) č. 1408/71 vyžaduje (v souladu s rozhodnutím č. 128), aby existoval v průběhu doby vyslání organický vztah?

2) Je soud jiného členského státu, než je stát, který vydal zmíněné osvědčení (potvrzení E 101) oprávněn nevzít v úvahu toto osvědčení nebo jej zrušit, pokud skutkové okolnosti, které podléhají jeho posouzení umožňují prokázat neexistenci organického vztahu mezi podnikem, který vyslal pracovníka a pracovníkem vyslaným na místo, v průběhu doby vyslání?

3) Je příslušný orgán státu, v němž je usazen podnik, který pracovníky vysílá, vázán rozhodnutím soudu hostitelského státu, které nezohlednilo nebo zrušilo zmíněné osvědčení (potvrzení E 101) za výše uvedených podmínek?“

K předběžným otázkám

17 Položené otázky se týkají pouze výkladu čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 a čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení č. 574/72. Není tedy namístě vzít v úvahu směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997, L 18, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 431), jejíž devatenáctý bod odvodní uvádí, že „aniž jsou dotčena ostatní ustanovení práva Společenství, [tato směrnice] neukládá povinnost právního uznání existence podniku pro dočasnou práci, ani jí není dotčeno právo členských států uplatňovat své právní předpisy o poskytování pracovníků a o podnicích pro

dočasnou práci na tyto podniky, které nejsou usazeny na jejich území, ale vykonávají na jejich území činnost v rámci poskytování služeb“.

K první a druhé otázce

18 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu je, zda a v jakém rozsahu je potvrzení E 101, vydané v souladu s čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení č. 574/72, závazné pro vnitrostátní právní řád hostitelského státu, pokud jde o existenci organického vztahu mezi podnikem, který pracovníka vysílá a vyslaným pracovníkem v době vyslání.

19 V tomto ohledu je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora, převzaté rozhodnutím správní komise č. 128, je zachování organického vztahu mezi podnikem usazeným v jednom členském státě a pracovníky, kteří jsou vysláni na území jiného členského státu, v době vyslání, jednou z podmínek vyžadovaných pro použití čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek FTS, bod 24). Prohlášení obsažené v potvrzení E 101 má za základ existenci takového vztahu.

20 Toto potvrzení má podle hmotné právní úpravy stanovené v čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 za cíl usnadnit volný pohyb pracovníků a služeb (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek FTS, bod 48).

21 V uvedeném potvrzení příslušná instituce členského státu, v němž je usazen podnik pro dočasnou práci, prohlásí, že její režim sociálního zabezpečení zůstává použitelný na vyslané pracovníky v době vyslání. Na základě toho a z důvodu zásady, podle níž pracovníci musí být účastni pouze na jednom režimu sociálního zabezpečení, toto potvrzení nezbytně s sebou nese, že režim jiného členského státu nemůže být použit (výše uvedený rozsudek FTS, bod 49).

22 Zásada loajální spolupráce uvedená v článku 10 ES ukládá instituci, která potvrzení vydává, provést správné posouzení skutkového stavu relevantního pro použití pravidel pro určení použitelných právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení, a tudíž zajistit správnost údajů obsažených ve zmíněném potvrzení E 101 (výše uvedený rozsudek FTS, bod 51).

23 Pokud jde o příslušné instituce členského státu, do něhož jsou pracovníci vysláni, z povinností spolupráce vyplývajících z článku 10 ES vyplývá, že tyto povinnosti by nebyly dodrženy a cíle čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 a čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení č. 574/72 by byly popřeny, kdyby instituce zmíněného členského státu měly za to, že nejsou vázány údaji uvedenými v potvrzení a podílely by tyto pracovníky také jejich režimu sociálního zabezpečení (viz výše uvedený rozsudek FTS, bod 52).

24 V důsledku toho potvrzení E 101 v rozsahu, v němž vytváří právní domněnku legality účasti vyslaných pracovníků na režimu sociálního zabezpečení členského státu, v němž je usazen podnik, který vyslal tyto pracovníky, zavazuje příslušnou instituci členského státu, do něhož jsou ti pracovníci vysláni (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek FTS, bod 53).

25 Opačné řešení by mohlo způsobit zásah do zásady účasti zaměstnaných osob pouze na jednom režimu sociálního zabezpečení, jakož i do předvídatelnosti použitelného režimu, a tudíž i do právní jistoty. V případech, v nichž by totiž bylo obtížné určit použitelný režim, by každá z příslušných institucí obou dotčených členských států mohla mít na újmu dotčených pracovníků za to, že je použitelný její režim sociálního zabezpečení (viz výše uvedený rozsudek FTS, bod 54).

26 Dokud tudíž není osvědčení E 101 odvoláno nebo prohlášeno za neplatné, musí příslušná instituce členského státu, do něhož jsou pracovníci vysláni, vzít v úvahu, že ti pracovníci již

podléhají právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení členského státu, v němž je podnik, který je zaměstnáván, usazen, a v důsledku toho nemůže tato instituce podřídit dotčené pracovníky jejímu režimu sociálního zabezpečení (viz výše uvedený rozsudek FTS, bod 55).

27 Je nicméně včís příslušné instituce členského státu, v němž bylo toto potvrzení vydáno, aby přehodnotila opodstatněnost tohoto vydání a případně odvolala potvrzení, pokud příslušná instituce členského státu, do něhož jsou pracovníci vysláni, vyjadřuje pochybnosti o správnosti skutečností, z nichž vychází zmíněné potvrzení, a tudíž i o údajích v něm uvedených, zejména protože neodpovídají požadavkům čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 (viz výše uvedený rozsudek FTS, bod 56).

28 V případě, že dotčené instituce nedosáhnou dohody, zejména pokud jde o posouzení skutečností vlastních zvláštní situaci, a v důsledku toho pokud jde o otázku, zda se na tuto situaci vztahuje čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71, je jim dovoleno obrátit se na správní komisi (viz výše uvedený rozsudek FTS, bod 57).

29 Pokud tato poslední zmíněná komise nedosáhne uvedení v soulad názorů příslušných institucí ohledně právních předpisů použitelných v projednávaném případě, členský stát, na jehož území jsou dotčení pracovníci vysláni, může, aniž by byly dotčeny případné procesní prostředky soudní povahy existující v členském státě, jehož instituce potvrzení vydala, alespoň zahájit řízení pro nesplnění povinnosti na základě článku 227 ES za účelem umožnění Soudnímu dvoru přezkoumat v souvislosti s takovou žalobou otázku právních předpisů použitelných na zmíněné pracovníky, a tudíž i správnost údajů uvedených v potvrzení E 101 (viz výše uvedený rozsudek FTS, bod 58).

30 Kdyby bylo připuštěno, že příslušná vnitrostátní instituce může tím, že předloží včís soudu hostitelského členského státu vyslaného pracovníka, jehož institucí je, dosáhnout prohlášení neplatnosti potvrzení E 101, vzniklo by nebezpečí, že systém založený na loajální spolupráci mezi příslušnými institucemi členských států bude ohrožen.

31 Dokud nebylo potvrzení E 101 odvoláno nebo prohlášeno neplatným, je závazné ve vnitrostátním právním řádu členského státu, do něhož jsou dotčení pracovníci vysláni, a zavazuje tudíž jeho instituce.

32 Z toho vyplývá, že soud hostitelského členského státu není oprávněn ověřit platnost potvrzení E 101, pokud jde o osvědčení skutečností, na základě kterých bylo takové potvrzení vydáno, zejména existenci organického vztahu mezi podnikem, který vysílá pracovníka a vyslaným pracovníkem.

33 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku odpovědět tak, že dokud potvrzení E 101 nebylo odvoláno nebo prohlášeno neplatným orgány členského státu, v němž bylo v souladu s čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení č. 574/72 vydáno, je závazné pro příslušnou instituci a soudy členského státu, do něhož jsou pracovníci vysláni. V důsledku toho není soud hostitelského členského státu zmíněných pracovníků oprávněn ověřit platnost potvrzení E 101, pokud jde o osvědčení skutečností, na základě kterých bylo takové potvrzení vydáno, zejména existenci organického vztahu ve smyslu čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71, ve spojení s bodem 1 rozhodnutí č. 128, mezi podnikem usazeným v jednom členském státě a pracovníky, které tento podnik vyslal na území jiného členského státu, v průběhu doby vyslání těchto pracovníků.

Ke třetí otázce

34 S ohledem na odpověď podanou na první a druhou otázku, není nezbytné odpovědět na

třetí otázku.

K nákladům řízení

35 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Dokud potvrzení E 101 nebylo odvoláno nebo prohlášeno neplatným orgány belgického státu, v němž bylo v souladu s čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71, ve znění pozměněným a aktualizovaném nařízením Rady (EHS) č. 2001/83 ze dne 2. června 1983, ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2195/91 ze dne 25. června 1991, vydáno, je závazné pro příslušnou instituci a soudy belgického státu, do něhož jsou pracovníci vysláni. V důsledku toho není soud hostitelského belgického státu zmíněných pracovníků oprávněn ověřit platnost potvrzení E 101, pokud jde o osvědčení skutečností, na základě kterých bylo takové potvrzení vydáno, zejména existenci organického vztahu ve smyslu čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatnění systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněným a aktualizovaném nařízením č. 2001/83, ve znění nařízení č. 2195/91, ve spojení s bodem 1 rozhodnutí správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků č. 128 ze dne 17. října 1985 o použití čl. 14 odst. 1 písm. a) a čl. 14b odst. 1 nařízení č. 1408/71, mezi podnikem usazeným v jednom belgickém státě a pracovníky, které tento podnik vyslal na území jiného belgického státu, v době doby vyslání těchto pracovníků.

Podpisy.

* Jednací jazyk: nizozemština.